

Kiss Judit Ágnes

ÚJRA NYEREGBEN

MÓRA KÖNYVKIADÓ

1. FEJEZET

Rozi kilépett az öltözőből. Becsatolta álla alatt a kobakot, amit minden lovagláshoz fel kellett vennie, nehogy megsérüljön a feje, ha leesne a lóról. Még öt perc, és felülhet Felhőre, a szelíd, szürke kancára.

Rozi kicsi kora óta imádta a lovakat. Már óvodás korában feltették néha egy-egy pónira, és körbevezették, amióta pedig iskolás lett, rendszeresen járt a lovardába, ahol Andi néni pont úgy foglalkozott vele is, mint a nagyokkal. Egy ideig

persze csak futószáron lovagolhatott egy Ékes nevű, öreg pej lovon. Miközben lépkedtek, neki furcsa tornagyakorlatokat kellett végeznie a ló hátán, de aztán megtanult ügetni, sőt vágózni is!

Hétről hétre egyre ügyesebb lett, és egy nap Andi néni megengedte, hogy a többiekkel együtt, szabadon lovagoljon. Vagyis inkább a többiek után. Akkor ült először Felhőre.

Felhő leghátul szokott kullogni. Igazából egyáltalán nem szeretett mozogni. Hajtani kellett, hogy legalább ügessen. Vágtába pedig csak akkor ugrott, ha Andi néni fenyegetően elindult felé.

– Felhő! Ne lazálj! – szólt rá ilyenkor, és a szürke kanca rögtön tudta, mi a dolga.

A többiek nem szívesen ültek rá. Nem tetszett nekik, hogy Felhőt egész órán nógatni kell. Rozi azonban nagyon megszerette a lusta kancát, és ha megérkezett, mindig az volt az első kérdése:

– Ülhetek ma is Felhőre?

Andi néni minden alkalommal elmondta, hogy úgy lesznek igazán jó lovasok, ha nem csak egy ló mozgásához szoknak hozzá. Rozi szót foga-

dott, de azért a végén mindig visszakéredzkedett a kedvencére.

Az osztályban ő volt az egyetlen, aki ennyire komolyan lovagolt. Elhatározta, hogy ha nagyobb lesz, versenyezni is fog. Ugratni szeretett volna, mint a versenyzők, akiknek Andi néni ugróedzéseket tartott. Nagyon tetszett neki, ahogy ló és lovasa átrepülnek az akadály fölött.

visz-sza-ké-redz-ke-dett

ug-ró-e-dzé-se-ke-t

Az osztálytársai tisztelték és megértették a lelkesedését, csak az egyik fiú, Misu gúnyolódott:

- Biztos egész nap a ló sörényét meg farkát fésülöd, és közben az „Én kicsi pónim”-at énekelgeted!

é-ne-ke-l-ge-ted

- Nem igaz - tiltakozott Rozi -, a legtöbb időt nyeregben töltjük. De igenis nagyon fontos lepucolni a lovat, és gondoskodni róla. Olyankor lehet vele összebarátkozni. Andi néni mindig mondja, hogy figyeljünk, mert a ló beszél hozzánk, és ha megértjük, akkor a hátán is könnyebb dolgunk lesz. Az igazi versenyzők is maguk ápolják a lovukat.